

Štev. 11. V Ljubljani, meseca novembra 1922. Leto XXIII.

Pedenj-človek korenjak.

Pedenj-človek korenjak,
da mu nihče ni enak,
vidi silnega mi ptička,
ptička, drobnega kraljička,
pa si misli: „Križemkražem,
naj si brž peté namažem!“

Pot pod noge, hajdi v tek
preko gor in preko rek,
v curkih znoj mu s čela lije,
v silni grozi srce bije.
V senci trikrat tretje gore
Pedenj-človek obnemore.

Tam se zgrudi nem in plah
brez moči na mehki mah.
Kraj goré je bistra voda,
medved staro skorjo gloda.
Pedenj-človek se razgleda,
vidi strašnega soseda.

Res je medved velikan,
krivo gleda v levo stran,
ali to še ni najhuje!
Pedenj-človek premišljuje:
„To naj me nikar ne moti,
saj orjak je brez peroti.“

Gleda medved, godrnja:
„Dober je za pol zobá.“
Pedenj-človek prav junaško
stopi predenj po vojaško:
„Bog daj, stric! Ste malo gladni?
To provzroča zrak pomladni.“

Medved šapo zavihti,
Pedenj-človek odleti,
v zraku trikrat zavrti se,
a mu vedno še mudi se.
Revež ni poznal medveda,
zdaj prepozno je, seveda.

Težko, da nazaj bi znal.
Če pa k vam bi v hišo pal,
dajte iz rešeta piti,
pod peharjem mu počiti
in po vrhu malo jesti,
da bo konec te povesti!

Ivan Albreht.

